

-IMMUNE-

I

Caterina

Les fulles seques s'arrossegaven pels carrers buits i solitaris de Girona. Es tractava d'una zona bastant apartada del centre, almenys durant l'any 1918. La Caterina observava el vell edifici de davant seu, inspirant records. Després d'un any, per fi havia aconseguit l'oportunitat de visitar-lo per última vegada. De visitar per últim cop els seus amics. Sí; aquella segur que era la definitiva, l'última de veritat.

Després d'obrir la gran porta de fusta, es va trobar dins del vestíbul. Era exactament com el recordava: amb les rajoles verdes i blanques del terra, amb l'imponent llum penjant del sostre i sobretot, amb la porta situada just al mig de la paret. Aquella era la porta del pati interior, però també la porta que deixava al descobert la seva infància. Allà hi havia passat tantes estones, jugant a pilota o xerrant... Era el pati que mantenia viu un bon tros de la seva vida. A l'entrar-hi, va veure com en Sergi corria amunt i avall; estava fent curses amb dos nens més petits, que semblaven tenir uns vuit anys. Qui hauria dit que ell ja en tenia quinze. Se'l veia alegre i divertit, com sempre havia estat.

Per un moment, la Caterina va tenir por que la descobrissin. Però no, era impossible que això passés. Completament impossible.

Ara va veure, a l'altra punta del pati, la Joana ballant. No es podia classificar el seu tipus d'estil: movia lentament els braços i els malucs, i quan la música s'animava més, començava a fer uns passos de ball excèntrics. Era senzillament l'estil de la Joana.

Sabia on trobar l'Àngela. La coneixia millor que ningú, perquè eren millors amigues des de ben petites, així que sense pensar-s'ho, es va dirigir cap a la sala de música. Tal com havia intuït, es trobava assentada en una cadira, tenint al davant una taula i un full de paper. Mirava cap al sostre, segur que en busca d'alguna nova melodia. La música la fascinava, i de gran volia ser compositora. La Caterina estava convençuda que algun dia ho aconseguiria.

No se n'aniria sense haver-lo vist. Ell... era especial. Tampoc no li va fer falta buscar-lo; va tornar a entrar al pati interior i es va acostar fins el gran cirerer. Era realment bonic, amb les fulles grogues i taronges. Es va col·locar davant seu, i llavors va desviar la mirada cap a la terra. Allà enterrat sota els seus peus, hi havia la carta que ella mateixa va deixar. Ja feia un any. La va enterrar perquè ell la trobés, però per desgràcia això no va passar.

Si no, li hauria respost amb una altra carta. Ara, la Caterina faria el que fos per tal de que li arribés... Inevitablement es va sentir culpable. Ja no era a temps de poder-hi fer res. Tot seguit, va inclinar el cap cap a l'esquerra i, efectivament, el va veure recolzat a l'altre costat de l'arbre. El Gabriel estava més guapo que mai, amb els cabells negres caient-li damunt del front. Estaven tan a prop que fins i tot va poder sentir-li la respiració pausada i calmada. Tan sols els separava un tronc de cirerer.

I encara que ell no ho sabia, per fi tornaven a estar un altre cop junts.

Un estrany crit la va sorprendre de sobte. Provenia de les habitacions de la planta baixa, així que deixant enrere el Gabriel, s'hi va dirigir amb presses. No podia portar res de bo. A l'entrar a la gran sala, en un dels llits, hi va veure estirada una nena petita. Estava pàl·lida i quieta. Massa quieta. A mesura que passaven els segons, hi havia més gent amuntegada al voltant seu. Què passava?

La Sarah, la cuidadora, que des que havia arribat no s'havia mogut del costat de la nena, va començar a plorar amb amargura.

- La nena... la nena és morta.- Va anunciar enmig de la tensió i el silenci absolut.

En aquest precís moment va ser quan va començar una dolorosa etapa que els nens d'aquell orfenat sempre recordarien; la Grip Espanyola ja havia arribat a les seves vides.

En aquest precís instant, va ser quan va començar tot.

II

Joana

La música ressonava a la sala com els batecs ho feien en el seu pit. La Joana ballava al ritme de la *Serenata Nocturna*, d'Amadeus Mozart. Ballava i ballava, donant voltes sobre si mateixa, com si no hi hagués demà. Havia d'aprofitar cada segon que li oferia la vida, perquè sabia que durant aquells dies... tot era possible. Va parar un moment per agafar aire, observant l'objecte que tenia davant. Com podia ser que aquell simple aparell pogués emetre sons tan bonics? Cançons tan perfectes? Es tractava d'un tocadiscs. I ara, com a adolescent, era l'única cosa que la conduïa a la seva família de sang, de veritat. Abans d'abandonar-la, els seus pares la van deixar a prop de l'orfenat, sobre un llençol i al costat del tocadiscs. Aquell objecte era tot el que tenia sobre la seva procedència. Per això, li tenia una gran estimació.

Llavors, va escoltar un veu darrere seu:

- Què Joana? Vindràs o no?- Era en Gabriel, que la mirava amb impaciència.

S'havia oblidat completament de la trobada. Va sospirar.

- És veritat. Ja vinc.

Van baixar fins al pati interior, passant pel vestíbul i saludant a la Sarah. Un cop assentats al costat del banc de pedra, juntament amb el Sergi i l'Àngela, es va disculpar per arribar tard.

- D'acord, doncs ara que hi som tots. - Va remarcar en Sergi, amb la mirada clavada a la Joana.- Ja podem començar la reunió dels dimecres.

Aquella era una tradició que tenien des de feia temps: cada dimecres de l'any es reunien tots quatre al pati, i xerraven i debatien durant aproximadament una hora.

- Doncs avui parlarem sobre els somnis. - Va continuar el noi.- Quines metes teniu a la vida? Recordeu que heu de dir el que sentiu de veritat. En aquest orfenat no s'accepten mentides.

Va decidir que començaria ella. Va explicar que el seu somni era, a part de ser ballarina, conèixer als seus pares. Tota la vida l'havia perseguit una mena d'incertesa de no saber d'on venia, de no saber les seves arrels. Encara que notava una força ràbia envers a ells per haver-la abandonat, també desitjava saber qui eren. Va suposar que, tothom d'aquell orfenat sentia el mateix. Quan no tens família, se't fa un buit dins el cos.

El següent va ser en Sergi, que va explicar les ganes immenses que tenia de conèixer món. Després l'Àngela va reconèixer que li encantaria fer-se famosa gràcies a la música. Per últim, va ser el torn del Gabriel. Sense presses, va dir que, a més de que aquella epidèmia acabés, el que més desitjava en el món era recular enrere, i evitar que la Caterina hagués marxat.

Just llavors es va fer un silenci incòmode. Era evident que ningú s'atrevia a parlar del tema.

- La van triar a ella perquè era la que tenia més bon aspecte. Era guapa, simpàtica i educada. Què més volien?- Es va aventurar a dir l'Àngela.

Tenia raó. Aquella parella de rics de Barcelona no buscaven un orfe brut i escanyolit. La Caterina era perfecte, i per això la van adoptar.

Rarament, aquell dimecres la reunió va acabar molt més aviat del normal.

Semblava un miracle que a la fi haguessin arribat al final del dia. Mentre els seus companys d'habitació es preparaven per anar a dormir, la Joana va baixar fins al vestíbul. Des d'allà va veure com la cuidadora social entrava a l'habitació dels petits per fer-los adormir. L'orfenat en si no era gaire gran, ja que només acollia als quatre adolescents que eren ella i els seus amics, i a disset criatures de menys de deu anys. Al cap d'una estona d'espera, la Sarah finalment va sortir.

- Hola Joana.- Va dir-li ella, amb el seu to característic d'amabilitat.- Passa alguna cosa?

- Només et volia preguntar com va el tema de la pandèmia.- Va dir, preguntant que no li fes res parlar d'això.
- Bé, doncs diuen que la quarantena s'allargarà. -Tenia una expressió preocupada.- He llegit al diari que s'està expandint molt, i ara està arribant a altres països. Està morint molta gent. A més s'està apujant el preu del menjar, i nosaltres no sé pas com ens ho farem. Si ja hem patit prou per la Primera Guerra Mundial... I ara ve aquesta maleïda pandèmia.- Va esbufegar, recordant la dolorosa guerra passada.- El patiment ha tornat.

En aquell moment, la Joana va començar a preocupar-se de debò. Encara que va dir-li que tot aniria bé, va marxar cap a dalt amb un mal pressentiment.

Era mitjanit i cap dels quatre havia aconseguit agafar el son. La Joana, en Sergi, en Gabriel i l'Àngela observaven el sostre, cadascú des del seu llit.

- La situació s'està complicant.- Va informar-los la Joana, mentre analitzava les esquerdes de la paret.
- Jo crec que no ens en sortirem.- Després de que l'Àngela confessés això, es van fer uns minuts de silenci.
- És com la fi de la humanitat. La malaltia va matant a tothom, un per un. Tots acabarem com la Maria.

La intervenció d'en Sergi els va fer pensar. La Maria era la nena que feia uns dies va morir sota les mirades d'orfes, al seu propi llit. Havia passat els seus últims dies amb febre i mal estar, però no es van imaginar el que realment tenia.

- Tan de bo tots siguéssim immunes. – Tots van assentir.- Però no ho som i potser ara ja estem malalts. Penseu que si una nena d'aquest orfenat estava infectada... Probablement nosaltres també.- Va ser en Gabriel qui va treure la teoria.

I amb l'esperança de que aquest terrible pensament no fos cert, i amb la possibilitat de que sigués real, tots es van adormir.

III

Sergi

La llum del nou dia no era bonica ni encoratjadora. Els cants dels ocells semblaven súpliques demanant ajuda. L'ambient de l'orfenat havia canviat a ser trist, angoixat i desconsolador. Els dies transcorrien sense cap mena de sentit.

Aquell matí, es notava més tensió entre tothom, perquè s'esperava la visita d'un metge per fer les proves de la grip.

En Sergi estava escarxofat al sofà del vestíbul, llegint diaris de dies anteriors. Tot eren males notícies: els morts havien augmentat molt de pressa, i a Barcelona ja tenien 50.000 casos diagnosticats. Fins i tot Gustav Klimt, un reconegut pintor austríac, havia mort infectat feia unes setmanes. Al cap d'uns instants, les campanes van començar a sonar. L'església estava allunyada de l'orfenat, però se sentien repicar com si la tinguessin al costat. Una, dues, tres... fins a vint-i-una vegades.

Indicaven el nombre de morts.

L'espera s'estava fent eterna. El doctor ja havia mirat a tothom de l'edifici, fins i tot a la Sarah, les cuineres i les dones de neteja. Ara només calia tenir paciència per esperar els resultats. Finalment, l'home de cabells blancs va aparèixer.

- Segons les proves que he fet, en aquest orfenat hi ha onze persones infectades. No us alarmeu. Ara les portarem a un centre on les puguem tractar.

Després, entre el terror de la gent, va anar recitant els noms dels contagiats. Tots eren nens menors de deu anys, excepte dues de les cuineres. Va ser un comiat ple de dolor. Tan sols eren unes pobres criatures. Tan sols eren unes bones cuineres. Quina culpa tenien? Sota la desolada mirada de tothom, les onze persones van anar desapareixent per la gran porta.

Era molt desagradable tenir la incertesa de potser no tornar-los a veure.

Uns plors desesperats van desvetllar en Sergi a la matinada. Retrunyien per tot l'edifici i es colaven pels passadissos, fugaços. El noi sentia tanta curiositat que es va obligar a aixecar-se i a caminar fins al pati interior, que era d'on provenien. Entre la foscor, hi va distingir el Gabriel, assegut en un racó. No li van caldre paraules. El va abraçar i va posar-se al seu costat, i va ser llavors quan es va adonar que estava mirant cap al cirerer.

- Estàs pensant en ella?- Va preguntar-li. Ja en sabia la resposta.
- Mai deixaré de pensar en la Caterina.- Es va passar la mà pels cabells, apartant-los del front.- Era una noia genial. No saps com l'enyoro.
- Tots l'enyorem, Gabriel.

- Si això és veritat, com és que eviteu parlar d'ella?- Ara va pujar una mica el to de veu.- L'esteu oblidant, i ella no s'ho mereix. Esteu fent com si mai hagués sigut companya vostra, com si mai hagués estat en aquest orfenat. Cada dia em fa mal veure el seu llit buit. Veure que ha marxat.

En Sergi no va poder evitar que una llàgrima li rodolés per la galta. El seu amic tenia raó.

- Ella no s'ho mereix.- Va repetir, negant amb el cap i alçant la mirada.

Aquella nit, no hi havia ni una sola estrella.

IV

Àngela

Observant el cel gris des de dalt de la llitera, l'Àngela va recordar els dies amb la Caterina. Era una noia de setze anys, de rostre pàl·lid, llavis fins i cabells llisos de color xocolata. I sí que era prima, però no estava tan escanyolida com ella. A part d'intel·ligent, també era agradable amb tothom, i per aquesta raó l'admirava tant. Era innegablement especial.

Deixant enduent-se pels records, va obrir l'armari de l'habitació i d'un calaix en va treure una camisa. Blanca com la neu, tenia teixides unes costures precioses. Li va regalar la Caterina quan encara hi era, en un dia de la Primera Guerra Mundial. Ella estava plorant, i per consolar-la, la seva millor amiga li va oferir aquesta peça de roba.

Sense pensar-s'ho més, l'Àngela va decidir posar-se-la.
Ara també li faria falta tenir-la al costat.

Al baixar al pati, va notar que tot havia canviat molt: ja no es veien nens corrent, cridant ni jugant. Només hi havia dues nenes, però estaven en silenci observant el terra. Segurament estarien pensant en els seus amics, els que es van endur a l'hospital. S'hi va acostar amb mig somriure.

- Hola, com us dieu?- La van mirar sorpreses a l'adonar-se que estava parlant amb elles. – Voleu jugar?

Les nenes, anomenades Martina i Dolça, van acabar acceptant. Sempre anava bé una mica de llum en els dies més foscos.

El dia fosquejava quan va començar a deixar lliscar els dits sobre les tecles del piano. No li calia llegir la partitura; es sabia de memòria totes les notes de la cançó. La música li agradava perquè la feia endinsar-se en un altre món, deixant de banda la crua i

monòtona realitat. Li agradava perquè entenia els sentiments que una melodia expressava. De vegades transmetien alegria, dolor, satisfacció o esperança. La música la fascinava perquè s'imaginava que a mesura que es creaven, les notes quedaven absortes en l'aire.

Les notes quedaven penjades enmig del no res, per la simple raó de que algú les escoltés.

Una veu a l'altre costat del la paret la va sobresaltar. Va deixar de tocar el piano per poder sentir la Sarah, que estava mantenint una conversa amb algú altre:

- De veritat, que és tan greu?- Deia ella, amb to de preocupació.
- Sí, realment està malament. Té molta febre, i ha vomitat unes quantes vegades.- Va reconèixer aquella veu de seguida: corresponia a la del metge que feia uns dies els havia visitat.- Ho sento, però ens haurem d'endur el Gabriel d'immediat.

A l'escoltar el nom del seu amic, l'Àngela es va quedar paralitzada. No. No podia ser que ell estigués infectat. Tot seguit, va sentir que les veus s'allunyaven i que, al cap d'uns segons, la porta de l'entrada es tancava d'un cop.

Ja se l'havien emportat.

L'únic que se li va acudir va ser anar fins al pati i plantar-se davant del cirerer. Sí, allò ho faria pel Gabriel. I també per la Caterina. Va començar a excavar sota terra a gran velocitat. Feia fred, i com que encara portava la camisa, el vent gèlid traspassava la tela i entrava en contacte amb la seva pell. Però havia d'aguantar. Al cap d'una eternitat, va trobar la misteriosa carta. La mateixa carta que, un any enrere, la Caterina havia enterrat.

Ella ho sabia des del principi, ja que un dia, des de la finestra de l'habitació va veure com l'amagava. Tot aquest temps ho havia mantingut en secret, i ni tan sols la pròpia Caterina n'era conscient.

De sobte, el cel es va enfosquir, i va començar a ploure. Els trons anunciaven una tempesta.

I llavors, amb les dents ben serrades i amb la carta aixoplugada sota la camisa, l'Àngela va arrencar a córrer cap a l'hospital.

Gabriel

La façana blanca que tenia al davant estava més despintada que la de l'orfenat, i mira que realment era una cosa difícil. Acompanyat de dos homes, que va suposar que eren metges, el Gabriel va entrar a la gran sala. Corrien infermeres amb la boca tapada amunt i avall, i hi havia moltíssims llits. Era probable que més d'una centena. De cop, es va començar a marejar. Sentia com si aquella situació sigués irreal. No li podia estar passant. El van conduir fins a l'altra punta de la sala. Mentre avançava, anava observant els pacients; la majoria estaven estirats al matalàs, amb els ulls tancats. Després, una senyora d'ulls blaus li va indicar amb el dit l'únic llit buit que quedava. Era un del fons, increïblement lluny d'alguna finestra, d'algun punt de llum.

El Gabriel es va deixar caure al vell matalàs, resignat i ple de por, ara més marejat. Va permetre que les parpelles se li tanquessin, tot desitjant que la Caterina mai hagués marxat.

Unes mans fredes i familiars el van alliberar dels malsons. Al despertar-se, va distingir els ulls foscos de l'Àngela, que el miraven fixament. Anava xopa de dalt a baix.

- Si us plau, llegeix-la. – Va pregar-li, i llavors li va deixar una carta sobre els llençols.

Mai havia vist aquell sobre gastat de color marró, però en tant sols un instant va saber que es tractava d'un assumpte important. Un assumpte relacionat amb la Caterina.

Es sentia dèbil i abatut, i encara que fos l'última cosa que fes, es va disposar a llegir-la:

“Benvolgut Gabriel,

Estimo tant a les paraules com t'estimo a tu, i per això t'escric. Si estàs llegint aquesta carta és que l'has trobat enterrada al nostre cirerer. Recordes el dia de primavera que ens vam fer el nostre primer petó sota els seus preciosos pètals? Jo mai ho oblidaré.

Només et volia dir que, encara que hauré marxat, algun dia ens hauríem de retrobar. Vull tornar a acariciar la teva pell i sentir l'escalfor de la teva mà. Encara no me n'he anat, però ja et trobo a faltar.

Amb tu, vull viatjar cap a l'infinit.

Espero veure'ns aviat,

Caterina.

En Gabriel es va quedar mut, amb els ulls negats de llàgrimes i suportant un gran buit dins seu. La carta era meravellosa com ho era ella.

Però no es podrien retrobar mai.

No li podria tornar a acaronar els cabells de color xocolata.

No presenciaria mai més el seu dolç somriure.

Ni tan sols, podrien tornar-se a fer un petó sota els pètals del cirerer.

I per molt que ho desitgés, seria impossible viatjar amb ella cap a l'infinit.

Perquè també va ser infectada per la pandèmia feia uns mesos. La Caterina era morta.

Els seus amics i ell mateix potser no.

Però ara ella, sí que era immune.